

ЗЕМУНСКИ ГЛАСНИК.

Земунски Гласник излази Недељом у јутру. Цена му је годишња 5 флоринти у банкнотама заједно с поштарином или достављањем у кућу. За предбројнике у Србији стане лист овај дукат цесарски с поштарином. За Босну, Херцеговину и Стару Србију 60 гроша турских, ван турске поштарине, коју предбројници сами имају плаћати.

Број 28.

Предплату на Земунски Гласник прима из Аустрије Сопронова печатња у Земуну, из Београда и унутрашње Србије г. Велимир Валожич у Београду. Предбројници из Босне, Херцеговине и Старе Србије предброје се у плаћеним писмима код управе вилајетске печатње у Сарајеву. Без новаца никакве се не уважавају наручбине.

О жељезници у Граници.

Нема ниједне области аустријске, која је толико у сваком, а особито у народно-привредном погледу заостала, као што је Војничка Граница. Ту се указује за владу, као и за народ, који у њој живи, цински посао, ако се жели да Граница достигне онај ступањ развића, на коме су остале земље нашега царства. Зна се да је узрок томе тај, што народ у Граници више од столећа чуваше својим грудима западну цивилизацију од поплаве источног варваризма. Но те опасности одавно не стаде; али при свем том Граница оста још по века војничким табором, који није поље за плодове грађанског рада и развића. Ваљда је Граница то стање била награда за толико проливену крв!

За све земље аустријскога царства дошло је ново време; реформе се заводе у свима струкама јавнога живота, стара се права обновљавају и завлађују начела, која прописује човечанско достојанство и наука. Изузета беше од тих великих промена само Војена Граница, но при свем том граничар не жели да се сад укине Граница и изједначи са провинцијалом! Он хоће само реформе у управи и да се и у његовом завичају заведу оне установе, које гарантују за благостање за умни и материјални напредак. Наше није, да тражимо узрок тој појави, ми само хоћемо да констатујемо, да је то мишљење највећег дела становника у Граници.

Програм нашега листа дозвољава нам само да говоримо о установама, које су народно-привредног значаја. У прву врсту спадају средства за комуникацију. Наш је завичај од природе обдарен лепим рекама, које су најбоља средства за обрт. Ми се њима и користимо колико нам је могуће, али садашњост зактева

и других комуникација, поглавито жељезнице, а тих средстава у нашем завичају нема.

Кад би жељезничка пруга везала нашу земљу са морем, нашем би се завичају дала прилика, да са својим продукцима непосредно уђе у светску трговину. То је у садашње време услов благостања и доказана је истина, дакле о томе није ни потребно да трошимо речи. За Границу је само питање то, да се жељезница гради. Но она је у томе погледу у врло незгодном положају; потчињена државном министарству предмет је ревновања и борбе између Хрватске, Угарске па и Бечке владе. Но при свем том не налази ни код једне оне помоћи и жртве, које ваља принети, да се земља унапреди. Државно војено министарство, које са својим редовним и ванредним буџетом грдне жртве и једног и другог дела државе изискује, не може за особене цели Војене Границе зактевати од делегације особиту новчану помоћ, па је ако би и тражило, извесно да је од тога не би било ништа. А велике се новчане жртве изискују, ако се хоће у Граници све оно да накнади, што је батаљено и у чему смо заостали. А да се Војена Граница унапреди као остале земље царства, то није само тврда воља Његовог Величанства, већ је то и постулат правде и правде.

Али не само да ваља подићи у нашем завичају жељезнице, друмове и канале, као и друге заводе, што служе унапређењу материјалног нашег благостања, већ ту треба да се и образованост становника подигне, како би били спремни за оно време, кад ће се Граница укинути. Добре основне и средње школе ваља подићи, добре учитеље набавити и издржавати. А то све изискује велике новчане жртве, за које такође нема изгледа, да ће их хтети и моћи делегације за Границу дозволити.

Дакле треба се и у том погледу старати за средства, ако нећемо да заостанемо.

Срећа је, што Граница сама у себи налази средства, да све те установе заведе, и хвала оним мужевима, који су настојавали, да се отвори извор, од куд ће нам истицати помоћ. Војено министарство знајући за моралну одговорност према народу у Граници и уверено, да ни од целокупне државе нити од једног или другог дела њезиног помоћи очекивати не може, решило се, да се шуме у Граници продаду а приход отуда, да се употреби на горенаведене цели. Као што имадосмо прилику извести се на меродавном месту, није намера да се те шуме униште, већ да се секу по правилима шумске економије сваке године по један део, тако да за извесно време шуме опет нарасту. Комисионално је ислеђено, да ће доходак од тих шума знатан бити, довољан, не само да се добије гаранција за жељезничку пругу, која ће се од Јадранског мора кроз целу Границу до Оршаве повући, већући сва главна погранична места, већ да ће отуда бити и средстава за сушење баруштина, копање канала, а што је најважније за подизање и дотирање школа у целој Граници.

Вест о продаји шума у Граници изазвала је опозицију у Граници и ван Границе. највише у неким хрватским круговима, којима су се и Мађари придружили, и то с тога, што се није знала права намера: јер нити је икад постојала, да се шуме у Граници униште, нити пак да се доходак отуда на друго што употреби, осим на унапређење умног и материјалног стања граничара. Сваки ће родољуб признати, да Граница има право, да своје благо, што је положено у њеним шумама, употреби на своју корист и да о томе нема никоме да даје рачуна.

ДОМАЋЕ И СТРАНЕ ВЕСТИ.

Земун. Наши се депутирци вра-тише у вторник 13. ов. мес. из Бе-ча, где су у четвртак 8. ов. мес. изашли пред цара и репрезентацију земунског општинског већа у све-чаној аудијенцији предали. Они су одлазили у Беч и у Пешту још и на друга висока места, да се о ства-ри, рад које су послати, боље из-весте и исту препоруче. Они су опширно извешће о њиховом по-сланству предали нашим варошким представницима, који ће то извешће поднети општинском већу, које ће сутра у понедељник ради тога има-ти свој састанак. Извешће то доно-симо и ми, као додатак данашњем нашем листу на српском и немачком језику, и то с тога, како би и су-грађани немачке народности дозна-ли, шта се и како се радило о том преважном за нашу варош питању. Овде ћемо само саопштити читаоцима речену репрезентацију на Његово Величанство која овако гласи:

„Ваше цесаро-краљевско величан-ство и т. д.

Кад је Ваше Величанство 13. мар-та 1863 г. ондашњој дворској кан-целарији троједне краљевине својим високим писмом изволело наредити, да се сједини Земун жељезничком пругом са мореком вароши Реком, усудила се је тада са страхопошто-вањем потписана општина вароши Земуна у праведној нади, што се овом везом жељезнице целој отаџбини а нарочито нашој вароши велике ко-ристи обећавају, да искаже своју ду-боку благодарност пред престолом нашег Величанства.

Од тога доба минуше шест годи-на; жељезничка пруга пролази го-тово кроз све срећније земље аустриј-ријско-угарске државе. На грађењу жељезница непрекидно ради; трго-вини се отварају грдна средства за саобраћај и свим се силама ради, да се благостању да чврста основа, шири круг. Но Срем и Славонија нема гвозденог пута. Промена окол-ности без нашег уплива не даде, да се предузме дозвољена пруга од Земуна до Реке и свака је нада ишчезла да ће наша варош добити жељезницу.

У овако жалосном положају усу-ђујемо се да приступимо високом престолу и да поднесемо молбу на-ших повереника да и нашу варош дотакне пруга, која би ишла исто-ку. Нарочито да изволи Ваше Вели-чанство премилостиву наредбу учи-

нити, да при предстојећем договору о концесији, што тражи конзорција кредитни завод и Ротшилд ради гра-ђења гвозденог пута од Осека пре-ко Земуна до Београда, да им се та жељена концесија изда.

Ваше Величанство! Срем, који је у продуктима најбогатија провин-ција наше провиђењем природним даром богато одарене државе, до да-нас нема ни најнужнијих друмова. Та оскудица у средствима за саобраћај шкоди нашем благостању; жељез-нице, које би ову земљу са морем везивале, грдно би оживеле и умно-жиле производњу нашу.

Није ово први пут, да су различ-не корпорације Троједне краљевине и Војничке границе помоћ потра-живале у овом погледу. Неповољ-ност времена сметаше да се воља нашег Величанства и молба наша испуни, усљед чега наша продук-тивна радња није могла толико на-предовати, колико захтева и мора да захтева садашњост од нас. Она не може да савлада препоне, што јој се показују у путу к мору, јер нема тамо трговина непосредне све-зе. — Али Осечко-земунска жељез-ница, о којој је овде реч, већим би делом одклонила, ову оскудицу, јер би ова у даљој свези нашим про-дуктима отворила непосредне путо-ве, којима би било могуће, да не само наши продукти са продуктима Влашке и јужне Русије у конкурен-цију ступе, већ и да стеку на мор-ским пијацама непрекидно надмође над њима.

Речи, којима је Ваше Величанство, приликом свога високог бављења у Загребу земаљским заступницима тро-једне краљевине, обећало зору леп-ше будућности, те речи нас, велимо, храбре, да поднесемо ову нашу по-корну молбу. Пуни поверења обра-ћамо се на Ваше Величанство и живимо тврдо убеђени да и наш завичај неће бити лишен отачанске бриге нашег доброг монарха и да ће наша праведна молба испуњена бити.“

На сутрашњем састанку варош-ких заступника осим примања релације наших депутираца о жељезнич-ком питању, биће још и ови пред-мети на дневном реду: премешта-ње хватова испод Фелберове циг-љане, преусеројство ноћне варошке страже и већање о предметима, који осташе нерешени на последњем са-станку.

— Јуче пре подне имала је црк-вено-школска скупштина свој са-станак и то ради избора земунског

депутирца за црквено-школски са-бор, који ће се састати 1. јунија ов. г. у Карловцима. Изабран је једногласно г. др. Јован Суботић, који пре неки дан упитан, да ли се хоће тога примити, обећа да ће Земунску православу општину на сабору заступати. Скупштина, на којој беше 56 чланова, отвори се у 9^{1/2} часова пре подне и закључи да не бира заменика, као што је то досад био обичај. Она је опуно-моћила уједно црквено-школски од-бор, да г. Суботића извести о из-бору и да га позове да дође овамо, где ће му се дати пуномоћије, које ће по налогу главне скупштине та-кође школски црквени одбор у име општине написати и потписати. По доласку г. др. Јована Суботића са-зваће се опет главна скупштина и ту ће му се предати пуномоћије и исказаће му се жеље и потребе на-ше црквено-школске општине. Ми нашим суграђанима честитамо тај избор, јер смо уверени, да бољем човеку не би могли поверити ова-ко важно посланство.

(Задружно.) Наша српска црквена певачка задруга даје у суботу 24. маја у дворани код „ан-ђела“ редовну беседу с овим програмом: 1. Срп-ске народне песме. Друга збирка г. Вацлава Хо-рејшека, певаће збор. 2. Девојка и ружа. Од др. Ј. Суботића, за самопев сложио Вацлав Хорејшек, певаће брат Гавра Јанковић. 3. Нек душман види. Од Владимира Васића, складао Д. Јенко, певаће збор. 4. Двопев из опере „Белизар.“ Од Домице-тија, певаће браћа Гавра Јанковић и Цера Јанко-вић. 5. О изображењу, говори брат Ст. Л. Мила-шиновић. 6. Адалгива из опере „Норма.“ Од Бели-шија, певаће брат Гавра Јанковић. 7. Кдо је мар? Велики словенски збор, од дра Ипавца.

— У Петак у вече дође нам лич-ни гост у лицу г. Светозара Миле-тића, који се овде само преко ноћ бавио, и јуче у јутру отпутовао је на пароброду у Нови Сад. Г. Ми-летић одсео је овде код свога при-јатеља и кума г. адвоката Ивића. У Панчеву се је такође бавио г. Ми-летић неколико дана. Ту му је би-ла приређена ејајна бакљада, и том приликом изговорио је он Панчев-цима дивну беседу. Кажу да је ту било сакупљено неколико иљада љу-ди. — У среду дошао је овамо из Варадина земаљски поглавар под-маршал Вебер а одавде је отишао у Варадинску регименту.

— Из Митровице добили смо доше о раду комисије, која је сазвана би-ла да претреса министарски пројект о преустројењу училишта у Грани-ци, но ми га због простора само у

изводу саопштавамо. Састанак тај беше 26. априла и седница је трајала пре и после подне под председништвом подпуковника Трбука, који је седницу отворио кратком беседом, у којој међу осталим рече, да је министареки пројект тако савршен, да неће имати комисија шта да примети и доста ће бити, ако се само прочита. На то члан комисије г. В. рече, да су пројекти послати ради претреса и да је он тог мњења, да има у њему више одредби, с којима се он не слаже, шта више, он би био и против самих начела, што су изложена у том пројекту. Исти је члан комисије опширније своје мисли изразио, но није био те среће, да задобије на своју страну већину комисије, која је додуше одобрила његов говор, но га није усвојила с тога, што није за то време. Особито је српска странка уважила начела г. В. те га замоли, да напише један меморандум, на који ће се сви потписати и да се поднесе, као сеператвотум министарству. Главне мисли г. В. те су, да се укину досадашње ерарске школе и да само буду општинске школе, у којима би био онај језик предавања, којим говори ондашња општина. Но све школе ваља организовати онако, као што би биле главне школе. Но почем општина не би могла толики трошак поднети, то би требало да и држава то потпомогне. И автономно право општине хтео је г. В. да се у обзиру на школе, потпуно уважи.

— Наш дописник пише нам из Београда ово: У вторник 13. о. м. дође нам Милетић. За његов долазак није нико знао, па с тога не беше дочекан опак, како би хтели његови пријатељи. Тога истог вечера био је у позоришту, где се претстављала Шилерова драма „Марија Стјуарт.“ Само нам се не допада то, што се некако полицаји нађу у послу баш онде, где је Милетић. У среду је био на ручку код намесника г. Ристића а у четвртак код министра просвете г. Матића. Био је и у Топчидеру са својим пријатељима и обишао је место, где је кнез погинуо. У Петак у вече слегла се на Саву сва београдска омладина, да свога вођа испрати. Кад се пароброд отисну од обале, заори се из грла омладине громко „живео“. — Из Смедерева се чује, да су њих десеторица позатварани, узрок том није изврстан. Можда из политичких узрока. Говори се, да су неки, а можда ће и ти бити, боли очи на слици кне-

жевој на парама. — Бугарин Каравелов пре две недеље отишао је у Букурешт, говори се, да ће тамо и остати при уредништву „Народности.“ — Позоришна дружина отишла је јуче у Шабац да тамо даје претставе, и бавиће се шест недеља, да ли ће потом доћи натраг у Београд или ће ићи још у која места по Србији, за сад се незна.

— Ономад стиже из Сарајева у Београд телеграм, који јавља, да је везир Босански Осман-паша скинут са звања и позват је у Цариград. Он је већ отпутовао преко Брода за у Цариград и по свој прилици доћи ће у вторник са Сисачком лађом амо у Земун. За новог Босанског везира наименован је Сафет-паша.

— У Темишвару већ је конзулат Туреки установљен, са својим независним положајем, и Мурат ефендија већ као конзул станио се у Темишвару. И за Земун је вице-конзул определен, који ће своју званичну радњу скорим одпочети. Тако веле „Темишв.“ новине.

— Угарски сабор одложиће се до мес. октобра ов. г. а делегација ће се састати 1. јула ов. г. За нове хонвицке батаљоне, што ће бити из самих добровољаца само су се двеста момака јавили. У Мађарској је сад велика оскудица у раденицима, па с тога се јавише за војску толики.

— Регниколарна депутација за решење речког питања, већ се конституирала и гроф Мајлата за председника изабрала. Знамо напред и ако нијемо пророци, какви ће бити закључци овог братског саветовања по тежњама мађара!

— Познато је, да у Бечу множина Чеха живе, и то по већој чести имућнијих грађана. Ови дана држе они у Бечу свој митинг (скупштину). У програму за саветовање стоји: да се у Бечу чешке школе ојачују. (Вредни Чеси добро знаду, да је главни чинилац моралне победе изображење у нар. духу!); даље, да се дужности сваког у Бечу станујућег Чеха определе, које они према својој ужој отачбини имају, и најпосле, да се саветују о одношаима, које ће они према бечким социјалистама имати. —

— Познато ће бити читаоцима „Гласника“ из прошлог броја, да је

принц Наполеон одпутовао из Загреба, и да је био у Трсту. Његово садашње путовање види се, да има неки важан значај, а по нас и нашу браћу на истоку у толико више, што се он на овом своме путу јако интересује о стању Христијана у турским областима. Тако нам стижу поуздани гласови, да је принц Наполеон особиту своју пажњу обратио на стару Србију, где наша браћа још под синциром варварским пиште. Једно јутро искрену он изненадно у варошици Дурацо која лежи 16 миља јужно од Котора, има 9000 житеља, некад је врло важно место по трговину било. Сад је од турског пашалука притиснута и трговина и сваки обрт у овој вароши, и још само постоји незнатна трговина са дуваном и уљем. Принц Наполеон дође, као што напоменуемо, изненадно једно јутро пре две недеље у ову варошицу са својом пратњом, прегледајући на све стране пажљиво ову малу варошицу. Местни управитељ опази одма да ово нису обични путници, упути се к њима желећи разабрати шта желе и ко су? Али они са одговором тако су окопили, да им он крсна имена не могаше сазнати. Инак их као љубопитне позове учтиво у „командуру“, где им покаже знаменитости, наиме оружја албанеских. Али принц Наполеон слабо је пажљив на ове ствари био. Опрости се са турским командантом и оде агенту француском који је овде становао. И разбиро је питање о стању Христијана у овој околини, питао га је, да ли још Христијани овог предела трпе гонења турска? на које му агент, који је Талијанац родом, одговори, да у овој варошици несме Турци да јавно гоне Христијане, јер се боје да печују то посланици дворова у Цариграду. Али покрај свега тога, рече плашљиво агент, у унутрашњости, одкуд гласраје лако недопире, бивају Христијани од Турака гоњени! На овај одговор примети принц Наполеон да он добро знаде, да цео хатхумајум и сви едикти портини, који су у корист раје издаши не вреде ништа, и само је празна сенка; (али опет на жалост ова сенка заслепљује целу цивилизовану Европу. У.) Принц је желео да сазна, да ли у овој околини још има живи потомака „славног Ђорђа Кастриоте Скендербега?“ но кад је разумео, да их више нема од тога племена, запита он како се још држе независни од порте племена Миридита, Шимариота и Загорчана, разбиро је њихова одношења једно према другоме, и колико

оружани глава могу подићи? Али се из његових питања видило, да је он врло добро и боље него француски агент са свима околностима упознат. Одма је затим принц даље отишао, и не прође неколико часова, али команданту турском стиже брзојав од наше скадарског, да најсвечаније има дочекати принца Наполеона. Али принц је и варош гледао и имао времена даље одпутовати, док се паша скадарски на кануо јавити о његовом доласку. Командант је славио свога Алаха! што је по налогу своје пре своју дужност извршио, него што лете брзојавне заповести његовог паше!

— Извоз оружја за Црну Гору забрањен је, али не из политичких узрока, већ као освета услед забране увозења соли у Црну Гору.

— Избори се за скупштину у Француској свршише. У Ниму је прошле недеље растерана једна гомила од 300 људи, што је пред профектуром певала марсељезу. Од 149 лица, што су 12. маја поапшени у Паризу, ослобођено је 132. Тог истог дана су премештени из „св. Пелагије“ у хелијчки затвор „Мазас“ шест лица, која су била осуђена због политичких ствари; међу њима и млади Флурене. Узрок њиховом премештају били су немири, што су се десили у политичком одељењу св. Пелагије, и о којима је полицајски префект поднео следећи извештај: Неки од затворених лица, дознавши од оних што су им дошли у походе, за немире, што су се догодили прошлог вечера у вароши. — у једанпут подигну вику: да живи република! Доле с владом! Смрт цару и царици и т. д. При овој раздражености они нису ни слушали опомене чувара и управитеља. Шта више неки су од њих викали, да ће се до три дана прогласити република и т. д. Сутра дан дође полицајски чиновник да извиди то. Њих шесторица, који су ту демонстрацију учинили, беху мало потресени, али како нису хтели одрећи своје дело, то их преместе.

— У Ливорну у Италији прошлог вторника догодило се ово дана ужасно злочинство из освете политичне. Аустријски маршал граф Кренвиљ шетајући се улицом са аустријским конзулом, излетише од некуд двојица те један ножем уби конзула, а други Кренвиља рани ножем по лицу. Намера је била да се Кренвиљ убије, но у помрчини некако не ис-

наде, како се хтело. Узрок је, веле, тај, што је Кренвиљ док је био пре 20 год. у овој вароши командант, злостављао људе.

— По вестима из Цариграда откривена је завера против тамошње владе. Коловође исте већ су уапшени. Турски комисари по Вацату и по Угарској купују коње за кавалерију.

НАРОДНА ПРИВРЕДА.

Беч. 17. маја. (Телеграм.) Шенице у Бургу: банатске 86/87-фунт. по 4.45, бачке 83/83½-фунт. по 4.— за готово, ст. београдске 86/87-фунт. по 4.45. Ражи у Флорисдорфу: словачке 80/81-фунт. по 3.55, аустријске 80/81-фунт. по 3.35. Јечма вајнбуришког у Бургу 70-фунт. по 2.70, пожунског у Бечу 72-фунт. по 3.40. Зоб, транзит, 45-фунт. по 1.88, 50-фунт. по 2.20. Промет у шеници 40.000 мерова.

Трст. 18. маја. (Телеграм.) Српска зоб по 2.60, јечам се тражи. плаћа се по 2.30/35, кукуруз слабо пролази, по 3.80/85 стар (64 фунти), шеница 114/116-фунт. по 6.10/20.

Стање воде Саве.

Код Земунa:

У четвртак 14. маја 11 с. 2 п. над нул. Суво.
„петак 15. маја: 11 с. 3 п. над нул. Суво.
„ суботу 16. маја: 11 с. 3 п. над нул. Суво.

Код Митровице:

У четвртак 14. маја 5 с. 6 п. над нул. Суво.
„петак 15. маја: 5 с. 3 п. над нул. Суво.
„ суботу 16. маја: 5 с. 2 п. над нул. Суво.

Код Сисака:

У четвртак 14. маја 1 с. 4 п. над нул. Суво.
„петак 15. маја: 1 с. 11 п. над нул. Суво.
„ суботу 16. маја: 3 с. 8 п. над нул. Суво.

М Земун. 17. маја. Данас је припео овамо један пропелер под баварском заставом, који је вукао и два шлепа са соли, којом би и сам пропелер натоварен. То је пруска со, која толико конкурише аустријској и влашкој по Србији и Турској, те је знатно оборила цену том неопходно нужном предмету. Речени пропелер је особито добре конструкције и угладна лађа, која при свем том што може да вуче неколико шлепова и сама може да понесе 10.000 центата терета. Свој долазак огласио је са четири прангије. Упошачи те соли туже се на поступак наше армиције, што им чини сметње при преласку у Београд, и то којекаким излишним ђумручким манипулацијама.

Виногради су у најлепшем цвету од чести већ су и цветали. Згодно беше за то ово сухо време које десетак дана траје. Усви такође лепо стоје, но од крајње би потребе била добра киша. Врућина је сад у мају

таква, као месеца јуна; термометар показује 26 гради реомирових над нулом. Онима, што држе ладно купатила, већ пролази радња у велико, услед велике врућине, што је настала.

Земун. За прошли четрнаест дана пробоше Савоушће ове теретнице: лађа „Петар“ Александра Вучковића са 6500 ваг. кукуруза за Сисак; лађа „Бурцела“ Александра Лукића одавде празна за Митровицу; лађа „Јелисавета“ Фрање Копача са 3100 центи камените соли за Београд; лађа „Сегето“ Фрање Копача са 3250 центи камените соли за Београд; лађа Хацића са 5496 ока ракије за Брчко; лађа „Бурцела“ Мијајила Јалковића са судовима за Брчко; и „Силвестар“ бр. 1831. Фрање Копача са 4242 центи камените соли за Градиште, лађа Антона Ластра са 300 акова ракије за Шабац, лађа „Антал“ Михајла Томбаша са 4000 центи соли за Шабац, лађа Иве Чернолића са 200 акова ракије за Борлат, лађа „Розалија“ Калмара Имра 4120 мерова шенице за Сисак, лађа „Троједна краљевина“ Андре Месарића са 4000 комада дуга за Сисак, лађа „Михаљ“ са 4600 и лађа „Силвестер“ Стевана Бороса са 4900 центи соли за Сисак, лађа „Папчево“ Јосифа Предраговића са 8900 мерова жита наполице и 1000 мерова шеница за Сисак и лађа „Петар, Антона Жотера са 2929 центи соли за Сисак.

Земун. (Званично.) Варадинска регимента даје на знање, да ће се у Митровици 18. јулија ов. г. држати дражба, ради продаје шуме Боктине и забрана истог имена, што се налазе у хртковачкој компанији. Шума је од 245 983/1200 а забран од 276 500/1200 јутара по 12 фор и 50 нов. јутро.

— Кушиновачка компанија јавља, да ће се у вторник 27. маја ов. г. држати у селу Обрежу дражба ради печења 200.000 комада цигаља. Општина даје дрва и псаек.

— 4. Јул. У 9 сахата у јутру продаће се у Папчеву тамошњи коштуманц и велики царски амбар, процењени на 14.000 форината.

— Сутра у понедељник у 10 сахата пре подне биће у овдешњој канцеларији фортификације дражба ради давања три стражаре под закуп, што се налазе, једна код београдске, друга код безанијеве а трећа код соларске капије у Земуну.

— Данас се даје у Сурчину 587 јутара ритеке земље под закуп.

Београд. 17. маја. (о. д.) Радња паше пијаце још прошле недеље прилично се је поправила, тако да су бакали, гвожђари, болгације и брашпари сви добро пазарили, па и из паланака било је доста купаца. Но ови су ове недеље изостали због ексерцира народне војске по унутрашњости јер мање-више сви су трговци и народни војници. Кад се сврши екзерцир по унутрашњости, те паланчани могу долазити ради пазара у престолницу, настаће екзерцир београђана, те ће и овима и онима сметати у послу. Зар не би се могло та војничка вербења одложити на друго време, у које се не ради у тој мери трговина, као што то обично бива месеца маја. То би препоручили ономе, од кога то зависи, да тако више не буде.

Мање, у право никако, немамо се хвалити са житарском радњом, јер се у тој струци врло слабо радило, а и продавци се уздржавају од давања. Боља беше радња са продукцијама.

Пре неки дан дође нам један од управитеља франко-угарске банке, да чује како стоји са траженом концесијом за београдску банку. Познато је, да је министарство дало у своје време тај предмет на претрес трговачко-западној одбору. Одбор је одма извешће поднео министарству које није било повољно по тражиоце. Но министарство позадуго није издало коначно решење, те се мислило, да ће негледајући на одборско мишење издати концесију. Али тако није, јер је г. министар уважио примедбе одборова, те је тражиоцима положио услове, којих они не могуше примити. И тако, као да неће од београдске банке ништа бити.

Но имам вам јавити за ново акцијско друштво, које се сад овде

склапа. Хоће да заведу на акције петролејску рафинерију са капиталом од 4000 дуката, која се састоји из 200 акција по 20 дуката.

Сисак. 12. маја. (О. Г.) Сав обрт ове седмице са храном једва показује цифру од 29000 вагана, то је најбољи доказ у каквом се хрљавом стању радња са храном налази. Врућина је тропска и тек што је престала плашња због мраза, наступи друга због суше. Данашње вести, што добисмо из Инглиске гласе боље по цене, које су с тогакако у Трету тако и овде, јер се ми тога ради угледамо на Трестанце, сталније, и зато држимо да ће се посао на боље окренути.

Кукуруза хрватског је продато 600 вагана по 2.10, бачког 9000 вагана по исту цену, 3000 вагана банатског по 2.10/12 и 3000 вагана Сремског по 2.20.

Шенице банатске 2000 вагана 83-фунт. по 3.40/80, 3400 вагана бачке 83/85-фунт. по 3.70, 84 1/2/86-фунт. по 3.90, 5000 вагана потијске 85/86-фунт. по 4.10/12/15.

Наполице банатске 81-фунт. продато је 1200 по 2.70 а 2000 вагана бачке зоби 45/46-фунт. по 1.60. Стање је воде ниско и опада.

Пешта. 9. Маја. (С. К.) Житарска радња у течају ове седмице била је прилична, узрок томе били су недовољни гласови са свију страна, —

да оскудевају у кини, по пре пошљивања овог листа имасмо ако не баш изобиљно, оно бар мало кини. Цео промет био је 120,000 мерова, цене су ове биле:

ШЕНИЦА 88-фунт. цол цента 4.60—4.65, 87-фунт. цол цента 4.45—4.55, 86-фунт. 4.4, 85-фунт. 4.15, 84-фунт. 3.85, 83-фунт. 3.55, 82-фунт. 3.20, 80/81-фунт. 3.10—3.20; потицка 84-фунт. 3.85 до 3.90, 83-фунт. 3.75, 82-фунт. 3.55.

НАПОЛИЦА цол цента 2.50 до 2.70.

РАЖИ се продало до 15,000 мерова, цена је нижа од прошле недеље, 78/80-фунт. 2.80 до 2.85, 80-фунт. 2.90 до 2.95.

ЕЧМА пиварског нема на пијаци. За малц 72-фунт. мерено 2.20, за стоку 2.40, продато је свега 15,000 мерова.

ЗОБИ је продато 30,000 мерова, цена је иста узаске 50-фунт. мерено 1.70 до 75, 46-фунт. киквоће 1.80.

КУКУРУЗ бачки готова роба 2.15 цол цента, банатски за јуни и јули 2.15—2.17 1/2 ваган, банатски јули и август 2.20.

МАСТ са буретом, готова роба варошка 40 3/4, српска 38 1/2, сеоске 39 1/2.

Џеџен мед 18/19 1/2. Восак розиански 114/115 1/2. ПИЉИВЕ босанске без питања, цена добре робе 9 форината.

ПИШАРКА слабо се тражила, прва роба 17 1/2, славонске.

Седмични преглед курса на бечкој берзи.

	5.	6.	7.	8.	9.	10.
М а ј а.						
Дукат цесарски	5.85	5.86 1/2	5.85	—	5.84 1/2	5.85
Сребро	121.50	121.75	121.50	—	121.56	121.75
5% металици	61.75	61.60	61.75	—	61.80	61.70
Ови с кам. мај—новем	61.75	61.60	61.75	—	61.80	—
5% народни зајам	69.75	69.50	69.70	—	69.85	69.70
Акције народне банке	742.—	742.—	743.—	—	749.—	748.—
„ кред. завода	286.60	285.10	291.80	—	292.20	288.20
Ловови 1860. године	100.40	99.99	100.40	—	110.—	100.—
Лондон	124.25	124.60	124.30	—	124.25	124.40

ОПШТА РУБРИКА.

Уредништво не одговара за чланке, који се печатају под овом рубриком.

(Припослато.)

Пречествијем Господину Аврааму Живановићу, Протопресвитеру Земунском, чествијег Архиепископског Консистоариума Соседатељу, као и ц. к. златнога крета с круном за заслуге Придјажатељу, са високопоштовањем у Земуни.

Пречествијши господин Протопресвитер, Нами Високопоштовани!

По највишем царском рескрипту, редукциом је изаш стварни положај на основа знатио потрешен! Но ми смо као што Вам је познато испрва с духом помірљиве стрпљивости тај материјални губитак мушки подносили, и бесмо душевно утјешени, — што под закриљем Ваше отцијске љубави као добри и смерни синови, као код отца закриљени заостасмо: — непредчувствујући горку судбину, која нам је браим током на суерет сустизала, и од које никако избећи немогосмо. И тако, редукциом укинутих протопресвитерата, отргоше нас од Ваших родитељских њедара, пуње љубови и пуно духовног уточишта!! Истина, немало нас раздвојише, али наша благодарна синовља срдца, која су нас са таквом непрактичном установом горко уцвела, будите уверени, да нашег унутарњег срдца осећаје, од Ваше љубавне доброте отргнути немогосмо; — нит су плам дубоког нашег Високопоштовања, које спрема високе особе Ваше удиљ чувствосмо, кадри утрнути! . . . Ми се дубоко клањамо израду и срдачном а уједно и скорбном растанку Вашем

с нами, и оно неколико искрено исказаних Ваших речи, тужни је утисак на наше синовље благодарно чувство подјетствовало тако силно, да смо тај озбиљни растанак из душевне наше узбуђености гапути, врелим га сузама запечатали!

Нетаимо, да и војачка општина са том је новом променом јако незадовољна и узнемирена, почем је географични положај Војке, природно свезује к Земуну, а врло тегобно с Карловцима. Општина мисли у обзир том, идућем сабору, своју жалбу најпакорније подиети.

Званични, али и туге пуни овај растанак наш, са којим од подчинства Вашег без предварителног општинског питања „хоћеш ли нећеш“ оделеше нас, али као светлића залага остаје нам и на веки остаје нам она слатка успомена Вашег добротворства, и никад се на скријалама нашег унутарњег срдца благодарна признателност избрисати неће. Ми и у напредак остајемо с вама духовно спојени које ћемо се трудити дјелом вам посведочити!

Дакле нека изволи Ваша Пречестност примити ову благодарителну „адресу“ као излив нашег синовљевог чувствовања страпочитателно просећи, да не би сте нас као своје вјерне и послушне синове, тамном покривалу заборавности с временом предали . . . Предлајући у руке ову адресу као улогу наше поверности, узимамо себи част са цијелованијем деснице, назвати се Ваше пречестности

У Војки, 13. Маја 1869.

Стеван Марковић,
парох.

најпакорнији
Урош Лазаревић,
парох.

Пловидба местне лађе до 19. јунија.

Из Земуна у Београд, у 6 и по сахата у јутру.
Из Београда у Земуни, у 7 сахата у јутру.
Из Земуна у Београд и Панчево, у 7 и по сахата у јутру и у 2 сахата по подне.
Из Панчева у Београд и Земуни, у 10 сахата пре, и у 4 и по сахата после подне.
Из Земуна у Београд, у 7 сахата после подне.
Из Београда у Земуни, у 7 и по сахата после подне.

Господине Уредниче!

Молим, да би доброту имаши, ставити у ваш поштовани лист следећи догађај.

Отисао сам данас у кафану овде код Алмослина. и захтем једну слатку воду, која ми се донесе. После звонем послужитеља Стевана да му платим и дам му десетак, а он ми врати два новчића (почем вода осам новчића кошта), но ја му рекох да их стави у ковчежић. Он нехтећи сам то учинити звонем млађег деча и даде му да баца 2 новчића, с приметбом „geh wirf die zwei Kreuzer in die Büchse für die besoffenen serbischen Sauspieler.“ а при том га још запита један страни господар шта значи ковчежић, а он је и њему повторио исте речи. Ето тако се понаша један јавни послужитељ.

У Земуни, 17. маја 1869.

Димитрије Рајковић.

ОБЈАВА.

Потписани јављам, цењ. публици да се у мојој трговини сваке врете „слаткога“ (сулца) и „ратлукума“ по најумеренијој цени добити може. Са приспевајућим врстама воћа биче и избор већи.

К. Антонијевић.

Крчма на друму.

Приповетка Ивана Тургенјева.

XI.

Јефрем се међу тим у свом уском сандуку пробудио, и наједанпут га стаде вика и лупњава да му отворе. Његова жена не хтеде му испрва отворити, јер га она кроз врата увераваше, да се још није испавао, но кад јој он обећа, да ће јој све испричати шта се је с Аћимом збило, онда му отвори. Јефрем јој све исприча, што год је знао и заврши свој говор с питањем: „А да ли се је он пробудио?”

— Бог ће то знати, одговори жена; иди па види сам; он још није сишао с пећи. Ви сте синоћ обојица били пијани. Ништа не би волела, него кад би могао сам себе видети — Лице ти није као у човека, већ изгледа збрчкано и гадно као каква пачавра, а коса ти је пуна сена. . .

— Немарим ништа! одговори Јефрем и оде у собу, чистећи рукама главу од сена.

Аћим не спаваше, већ је седео са опруженим ногама на пећи; лице му је изгледало врло чудновато и збрчкано. Промена та тим више падаше у очи, што Аћим, иначе не беше бекрија.

— Сад, како вам је Аћиме Семонићу? како сте спавали? започе Јефрем. . .

Аћим га гледаше збуњено.

— Сад брате Јефреме, рече он промуклим гласом, — можеш ли опет — та ти ме већ разумеш.

Јефрем баци ватрено поглед на Аћима. . .

Он осећаше у овом тренутку унутарње колебање, подобно чувству, које обузима у заседи ловца, кад изненада чује да псето лаје и у шумарац трчи, у ком се нада, да ће наћи дивљач.

— Како? — зар још? упита Јефрем.

— Да, још.

„Моја ће жена то приметити! мишљаше Јефрем — она то неће допустити“ — Ништа, можемо! рече он јасно, само мало стрпљења!

Он се тако вешто из куће извуче, да га жена не могаше спазити и врати се са једном великом флашом испод гуња. . .

Аћим узне флашу . . . Јефрем не смеде више с њим пити као синоћ; јер се бојаше жене и рече Аћиму, да жели, да оде до његове продате куће да види, да није много опљачкано. И заиста он оде до тамо са

својим окљоцаним кљусетом, ког је синоћ заборавио да нахрани. Тек што је он отишао, Аћим опет леже на пећ да спава. Он се сам не пробуди; после четири сахата дође и Јефрем и стаде га дрмати, обртати и викати, е да би се Аћим пробудио, викаше му Јефрем над уветом, да је све пропало и да га сад траже. Он је викао толико, да га жена опет сподби те га затвори у сандук и од љутње и незадовољства на госта, због кога јој се муж тако ошока, оде и она у собу да спава. . .

Но кад се она по свом обичају врло рано пробуди и на пећ погледа, не виде ту Аћима. . . Други петли још нису запевади, кад Аћим из звонарове куће пође. Још је била густа помрчина. Изглед му је био блед, али његово око гледаше оштро у наоколо и његов ход беше баш као у правог бекрије. . . Он оде правце своје пређашњем обиталишту, у крчму, која сад припадаше сасвим новом господару — Науму Ивановићу.

XII.

У оно време, кад је Аћим оставио Јефремову кућу, Наум, није спавао; већ само лежаше на клупи, прострев кожух под-а се. Савест га није гризла. Са чудноватом ладнокрвношћу врло се је рано пробудио, због преноса Аћимових ствари, а неколико пута говорио је и о Авдокији. Његова савест беше чиста, но опет га је нешто мучило; он не беше сигуран да ће на овом путу бити срећан; дотле није никад држао крчме, а то е тога, што дотле ништа није ни имао, и ти планови и мисли, што му се врћаху по мозгу, недадоше му да спава.

„Посао је добро започет — мишљаше он — али шта ће даље бити с њим?“

Кад је у вече и последње таљиге са стварима Аћимовим испратио, на којима је и Авдокија плачући отишла, прегледа он целу авлију, шта ле, шупе, подрум и преграде и све кутиће, па се и на таван пео. После заповеди својим момцима да сменом чувају стражу, али се никако не мога смирити. Ваљда је сам удес то хтео, да од путника, који су се даљу свраћали, ни један не остане да ноћи, што му је било врло повољно.

„Ја морам сутра — рече он сам себи — једно псето да купим, и то оно љуто од воденичара; они су њино псето одвели.“ Притоме се он обрташе ђа на једну ђа на другу страну. Наједанпут подиже он гла-

ву . . . чинило му се као да се неки провлачи кроз прозор . . . стаде прислушкивати . . . но не беше ништа. Само што попац цврчаше иза пећи, мишеви трчкараху по соби и он могаше чути и свој тешки дах. Од пређе је у овој соби било мирно. Он опет сумљиво обори главу. Опет му се учини, као да чу неку ларму, као да велика врата, која су на улазу у дворану, шкрипе, затим као да се ограда лагано отвараше. . . Он се не могаше дуже уздржати, нагло скочи, отвори врата, уђе у побочну собу и стаде лагано викати: „Федоре!“ Федоре! Никаква одговора. . . Он изађе напоље и саплете се посрнувши преко Федора, који на земљи опружен хркаше. Пробуђен тим, што га је његов газда нагазио, трљаше он сањиво очи и викаше:

— Шта је? Шта је?

— Лудо, не вичи толико, ћути! — продере се Наум. — Како ови лупежи спавају! Да ниси ти што год чуо?

— Ништа? Па шта је било?

— Где спавају остали?

— Спавају, где им је казато . . . можда треба. . .

— Ћути; само за мном.

Наум полако отвори врата од дворане . . . у авлији је било сасвим тавно . . . стреје са стубовима тиме се само разликоваше, што су били тавнији. . .

— Треба ли упалити фењер, упита полако Федор.

Наум му даде знак руком да ћути и натезаше се да заустави дисање. . . Испочетка се ништа не чујаше, само што коњ жваташе у штали храну и свиње гроктаху полако у сну а могло се и неко хркање човечије ту близу чути.

Наједан пут га изненади неки шумњањ у огради.

Чинило се, као да се тамо неко миче, са необичним усиљавањем дувајући и дишући. Наум се осврну и погледа Федора и пође лагано на претима низ басамаче ка страни, где се чујаше шумњањ. . . За један час стаде прислушкивајући, па опет пође даље. . . Наједаред стаде он дрктати. . . За десет корака пред њим указа се нека светла тачка. То је био запаљени угљен, и спрам њега се могаше видети човечији лик са устима, спрењеним за дување. . . Нагло и ћутке, као мачка на миша, скочи Наум на ватру. У исто време нагло се диже са земље висок стас, који насрну на њ и наскоро се близу њега сурва. Наум пак, на кога се онај спотакао, стегну га свом снагом.

— Федоре, Андрија, Петрушка! викну он, колико га грло доношаше, брзо, брзо амо, ухватио сам доно-ва, палиоца. . .

Човек, кога је Аћим чврето држао, копчао се као очајник међ челичним наумовим рукама, но не могао ништа учинити. Па и Федор дође у помоћ своме господару.

— Фењер, одма фењер! донеси фењер, разбуди остале, брзо, брзо, викаше Наум. Ја ћу га дотле држати . . . ја ћу на њему седети, само брзо; донеси и конапац да га вежемо.

Федор отрчи у кућу . . . а човек, кога је Наум чврето држао, није се више ни противио.

— Није ли ти доста што си ми отео жену, паре и кућу, већ хоћеш да и мене упропастиш, рече он потмулим гласом.

Наум познаде Аћима па рече:

— Тако, ти ли си мој драги? Добро, добро; чекај само!

— Пушти ме, викну Аћим, зар ниси још задовољан!

— Сутра ћу ја теби пред судом показати, да ли сам задовољан . . . и Наум стеже Аћима још јаче. . .

Међу тим и људи са два фењера и конопцем дођоше.

— Вежите га! викну Наум строгим гласом. Раденици савладаше Аћима, подигоше га и везаше му руке наопако. Један од њих поче га псовати, али се уједан пут убезеку, кад у њему познаде пређашњег имаоца крчме, и погледа у друге.

— Погле само, погле! викну Наум, разгледајући са фењером сумњиво место — ето угљена у лонцу, суд пун запаљиве материје. Ми ћемо пронаћи, одакле је он ову запаљиву материју узео . . . гле! па и суво грање је навукао, и Наум врло пажљиво гашаше ватру ногама — зовнувши Федора, рече му, да пажљиво разгледа, да не ће још што год код палиоца наћи.

Федор испремета све цеповете Аћимове, који стајаше као стена, са обореном главом на преи.

— Ево нађох један нож, рече Федор, извлачећи из Аћимовог цепа један стари кухињски нож. . .

— А, а, мој драги! на шта то излази! викну Наум. Ви сте децо сведоци, да ме је хтео убити и кућу моју запалити, . . . Затворте га до у јутру у подрум, одатле нам неће измаћи. Ја ћу сам целу ноћ чувати стражу, а кад сване водићемо га пред суд . . . Ви ћете бити сведоци разумете ли ме?

Они одведоше Аћима у подрум и затворише га. Наум постави два момка као стражу а сам оста целу ноћ на ногама.

(Наставиће се.)

Црта из живота вештачког.

(Наставак.)

„Кад сам ту Венеру „второг изда-нија“ угледао, стадох као громом поражен, јер у свом животу несам никад видео тако савршену лепоту. Погледим јој оштро у лице, а она обори очи доле, а то ми се баш веома допало, е сам мислио, да је још невинашце. Прође, а ја мало удаљен, за њом. Кад она то примети, нагне кроз све улице, преко, уздуж и унакрст, можда да ме заведе. Срећом несам баш ни ја овогодишњи“ —

„„Зец, који се даје заварати.““ —

„Па да бо'ме; те тако сам ти ја ишао узастопце, као верна сен повој мојој љубави.“

„„Дакле си се заљубио био у њу?““

„Да шта ти мислиш? — Видети је па је љубити — поглед, само један, па — падај — —“

„„Е то је нешто брзо било, допустићеш ми дакле, да ти се дивим као никад досад што то несам.““

„Фала лепо драги Апелесу! Е, ал' то ти је мој метод. Тврђаве и женскиње ваља у јуришу освајати, ко тако неће, остаће у шараглама. Ал' слатки мој пријашко погле сад, како ћу да се тргнем из својих савњарија, да се сва поезија у сувопарну прозу претвори. О, како би могао и помислити, да ћу се тако љуто преварити!“

„„Ти ме учини љубопитним пријане.““

„О камо срећа да несам за њом крочио ни корака, како би сада сретан био и спокојан, а овако љуте стреле испробадаше ми срце моје, те сад крвљу капље на хиљаду рана.“

„„Та де разјаснисе боље тако ти трипут имена Божија.““

„С места, драги Рембранту, само ме пусти, да мало заборавим на своју несрећу. — Кад ме је тако водила непозната моја кроз разне улице, уђе уједаред у једну кућу; о Лало, та што то учини!“

„„До врага, на шта ти је учинила?!““

„О много ми је учинила, разрушила ми је све моје снове лепе, учинила ме је бедним и несретним. Зар је баш морала тамо улазити?“

„„Та реци ми бар камо је ушла? — Је с' чуо Мерејеру, скоро ће пући кончић о ком ми виси стриљење моје.““ —

„Добро, казаћу ти дакле; ал' молим те немој се поплашити, ко ја што сам се упропастио. Помисли само, ушла је у — „зложницу.“ —!“

„„Е то наравно да је мало смешно; ал зар не иду тамо почесто и најпоштенији људи а ти не знаш за што је она тамо ушла? —““

„Та шта ће ми то да знам — него кажем ти брате, све се женскиње искварише, од кад је на крмилу стала та Маркиза де Монтеспанска с њени проклетни распињача . . .! — Ал чекај, још несам свршио. Дакле кад се тако моја лепа изгубила, а ја ти као год поливена пудлица стадох. Повуче ме неко за капут, окренем се и угледам моју најмилију Нисету Делвоску, моју суседкињу, што не може да пропусти, а да ми сваки боговетни дан не назове „добро јутро.“ То ти је једна од најдивотнијих намигуша париских с ђаволастим погледима, пикантним цртама, дражесним понашањем, у прстом па увек укусном оделу; једна од оних створова, што ти не знају за ништа друго, до ли само за „курисање“ или по нашки удварање; које несу челичне, које су крте, и у којих срце неје санта леда с алијских гора, коју не би могла ра-стопити љубавна жеравица с еква-тора. „Добро јутру, господине Мерсејеру, рече ми то змијче с осмехом, што ти га не умем описати, па како сте ми? — Ретко се нешто виђате, е би скоро помислити морала, да сте страшно оптерећени пословима.“ — Та да бо'ме, страшно сам у послу, драга Нисето, рекох јој, гледајућ' како да је се отресем; ето и сами видите, да се веома журим. — „То не би рекла; јер ви бо'ме по-дуго већ овде стојите.“ — Ја? Не би рекао. — Збиља, ал и ви сте ваљда накани да уђете у ову кућу, у коју се изгубио беше буктећи мој плам. — „Несте ваљда намерни да ме вређате, господине Мерсејеру, а притом знате фала Богу ви бар, да је моје владање примерно, а да не сам баш и разметуша.“ — Та како би могли и помислити само драга Нисето, да би ја вас увредио? — рекох јој у мучној запари, надам се, да бар досад не бејаш никад грубијан.“

„„Ти си јој дакле ипак морао бити некад и љубавник? —““

„Знаш, како се узме, по кадкад сам јој по мало ласкао, по кадкад и по који пољубац измамио, у опће

жене мисле, да смо под папучом после таквих ситуација, што ја опет не одобравам.“

„Да неје можда мислила да ћеш је узети?“

„Ја њу узети? — Ја?! Та ту мора човек пући од смеха; ни њој ни ма којој обрекао бар не сам, а да ћу сталан бити у свом не обрицању, надам се тврдо. Све да оћу, ја се не могу оженити.“

„Е где сад! Зар баш тако, с неба па у ребра? — Изјасни се боље мој Мољеру.“

„Погле само мој Ригоде, то је са свим просто. Кад би се сад нешто венчао с Амељом Флокетовом, којој сам се шест месеци — зацело дуго баш — удварао, шта би тад рекла Хортензија Дизардетова, па „цукернокерајска“ Франсоаса Миљардова, па љубоморна Лујза Нолетова, па моја „најмилија“ Нисета Делвоска? — Не, не, драги мој пријане већу, а и не смем да на жао учиним ни једној од ових љубави вредних душица, и остајем — нежењен — бећар.“

„Красно. Анатоле, не сам истина ни сам пријатељ женидбе, е — ал у осталом мени је све једно, како буде.“

„Дакле да већ једаред преповетку своју завршим, казаћу ти још да је се обесио мој сладчајши пратилац мени о руку, да се „мир нике, дир нике“ с њоме прошетам; на крају ове ејајне епизоде, да јој платим још и малу вечеру; те тако морадох при свем том, што би је од једна рашчупао био, најгалантнијег удварача представљати. Тако ти не могах моју непознату ни дочекати тада, кад сам се увек упутио био, да се упознам с „обожајемим“ идолом мојим. — Е на сад реци Ригоду, да ли треба да ме сажаљеваш?“

После ових речи прене Риго грехотом у смеј, а наш господин Мерсеје застаде као окамењен.

„Дакле то је суза сажаљења, што си обрекао да ћеш ми је поклонити? — О како сам сиром ја преварен!“ повиче Мерсеје, па изађе лагано боланим кроком из собе.

Дуго је се Риго још смејао на тај чудни догађај а кроз прозор гледао је за пријаном својим, како овај као скран влат с обореном главом улицом корача.

Баш изби 9 сахата; Риго се обукао; уједаред зачу се вика у предњој соби. Риго отвори врата, па повиче свом служитељу:

— Та каква је то вражија вика?

— Милостиви господине, рече слуга, овај човек неће никако да верује, да овде не обитава сликар, што ваја собе.

— Шта сте ради пријатељу? рече Хијасинт страноме послужитељу.

— Мене су њихова милост послали, стане муцати верна слуга, погледи у собу кроз отворена врата, па дивећи се снимцима и елегантним намештајима украшеној соби, настави, — да — послали су ме, да потражим ког „молера“; јер су ради милостива да измолују дворану на ново. Ако би дакле хтели тако добри да будете, па да се потрудите до ње. —

— Та сто сам ти пута казао, да господин Риго не вајају собе, повиче Фрањо, ригодов послужитељ, љутит, што му се господар тако понижава.

— Моја шогорица, капицијница, знаће ваљда боље то од тебе, рече страни слуга.

Риго увидео беше сада, да овај човек неје добро упућен, па га хтеде обавестити, но напрасно емисли нешто боље.

— Добро доћи ћу, рече послужитељу, јавите благородној вашој, да ћу с места тамо бити.

Послужитељ предаде вештаку адресу, па се препоручи.

— „Амалија-де-Лавињска,“ рече Риго за се прочитав карту, — о! та то ће прекрасна шала да буде, нећу да милостива госпојица дуго на ме чекају —

Риго обуче свој кадиве-капут, опаше мач и крене се право, да потражи кућу, од које адресу у прелуку носи. Кад прође кроз улицу де жардинетску (вртарску), опази где на ћошку од улице неки млад човек с крштеним назад рукама стоји и са свим се удубио у читање позоришних огласа.

Риго тргне за рукав нашег осетљивог песника — господин Мерсејер беху то — који мало поплашен одмах се окрену.

„Не ердиш се ваљда више на мене драги Анатоле? — Ал, Бога ми ја не могах остати и дуже озбиљан.“

„Та како можеш тако што и помислити; ја сам већ једаред за сва-

гда од Бога благословен тако, као што је био и песник Цезар Корпорали, што је једном рекао: Да ме је чудовиште светско за шеширцију створило, сви би се људи без главе на свет рађали! — А камо си пошао?“

„Идем да собе вајам.“

„Ти да вајаш собе? повиче Мерсејер узбекнув се од-а-њ. Иди драги мој пријашко, та ти оћеш да вучеш за нос најбољег пријатеља твог.“

„Не шалим се с тобом, без све шале идем да извајам једну дворану. Јутрос дође неки послужитељ, коме је наложило господство, да потражи каквог сликара, што ће собе вајати, па враг га знао, ко је то тако добар био, те ме том човеку препоручио, да сам вешт сликар. Појмиш ли сада целу ствар?“

„Још не, како ћу да појмим, да се ти савњиваш са плесивим каквим сликаром, што собе ваја, ти најславнији француски сликар, ти, који си бесмртном кичицом овековечио Људевита XIV. славног говорника Босвета, и остале најсветлије мужеве наше. Да сам ја на твом месту био, би ту пудљиву дроњу послужитељску стрмоњушке напоље избацио, то би најлепша освета била оном, који би се дотакнуо моје чести вештачке.“

„Сасвим другим очима посматраш ти невин случај тај, до што га ја тумачим, па држим то више за онако малу лакрдију, што ће ме мало разонодити исто, као што нас леп дан после дуге кише и мочварине разведри, те тако, ако не користи а оно баш ни штете не доноси.“

Међутим оба пријана дођоше до означене гостионице у турнонској улици.

„Ево ово је кућа драги Мерсејеру, рече Риго, камо сам позван.“

„Буди тако добар, па ме извести после, како си успео у твојој мисији, рад чега ћу те после једног сахата у краљевској палати очекивати.“

И тако се растадоше обојица.

(Наставиће се.)